

biger § 26 fra den gældende Rets Regel, jfr. Lov 23de Februar 1866 § 6, men er vist i Virkeligheden kun et korrektere Udtryk for den bag ved denne liggende Tanke. Denne er egentlig ikke at straffe den til Forsfatterretten berettigede, men at sikre Samfundet, at Værket altid er tilgængeligt. Dette opnaas imidlertid fuldt ud ved den her foreslaaede Affattelse af § 26, og derved undgaas det at gøre Uret mod den berettigede i de Tilfælde, hvor Undladelsen af fornyet Udgivelse skyldes mere forbigaaende Hindringer eller Forjømmelse, og ikke er Udtryk for en definitiv Vilje til at opgive Retten eller Mangel paa Evne til at udøve den.

Til § 27.

Den her optagne Bestemmelse er ny i vor Ret og har næppe noget egentligt Sidestykke i andre Love. Den hviler paa den Betragtning, at en Forsfatter, f. Eks. fordi han har forandret religiøst, politisk, æstetisk Standpunkt, kan have faa stærke personlige Bevæggrunde til at ønske den videre Udbredelse af sit Værk standset, at Samfundets Krav paa Offentliggørelse maa vige for dette Hensyn. For at hindre, at denne Ret bruges til blot Chifane mod Kreditorer, der søge Tyldestgørelse i Retten, er det foreskrevet, at visse Formaliteter skulle være iagttagne, forinden Forbudet kan faa Virkning overfor Kreditorerne, se § 27, 3dje Stykke, sammenholdt med § 12, 1ste Stykke.

Reglen i Paragraffens sidste Stykke er nødvendig for at hindre rent vilkaarlig og holdningsløs Udstedelse af saadanne Forbud. Denne Trusel er det eneste Middel til at hindre, at Forsfatterne misbruge den dem ved denne Paragraf hjemlede Ret til blot i Kraft af et øjeblikkeligt Lune at udstede i Virkeligheden rent umotiverede Forbud.

Kapitel V.

Bestemmelsen i § 28 om Dannelsen af en særlig Kommission af sagkyndige er for det første motiveret ved, at der i en Del af de Retstrætter, hvortil de i denne Lov omhandlede Retsforhold kunne give Aaledning, trænges til en særlig sagkyndig Boldgiftsret, fordi Spørgsmaalene ikke egne sig til Afgørelse ved de almindelige Domstole, navnlig under den her herskende Procesmaade. I de i §§ 5 og 6 omtalte Tilfælde kunde vel ogsaa en Afgørelse ved Boldgiftsmænd, ud-

nævnte af Parterne, anvendes, men af de ovenfor ved § 5 anførte Grunde vil formentlig den her foreslaaede Ordning være ubetinget heldigere. Ved de Spørgsmaal, der opstaa i Henhold til § 12, 2det og 3dje Stykke, vil formentlig en Afgørelse ved en særlig Kommission af sagkyndige absolut være at foretrække fremfor Afgørelse ved almindelige Domstole. Da Kommissionen sidder inde med den særlige, her absolut nødvendige Sagkundsstab, vil den ikke blot yde den bedste Garanti for en retfærdig og hensynsfuld Afgørelse, men denne vil ogsaa kunne faas langt hurtigere og billigere end ad den almindelige Retsvej.

Men dernæst er det ønskeligt at have en fast og permanent Institution, som med særlig Autoritet vil kunne afgive Responsa angaaende Tvistigheder, der rejse sig i Anledning af de i de foregaaende Kapitler omhandlede Forhold. Navnlig vil det, hvor Spørgsmaalet indbringes for Domstolene, i Reglen være nødvendigt til Rettens Vejledning at skaffe Erklæringer fra sagkyndige; men det er da sikkert i alles Interesse at kunne henvende sig til en saadan Institution i Stedet for at maatte søge Erklæringer fra private Personer, hvis Afgivelse afhænger af disses Belvilje, eller at maatte faa Skønsmand udnævnte, hvilket — efter den Maade, hvorpaa saadan Udnævnelse faktisk sker — ikke giver nogen stærkt Garanti for, at netop særlig sagkyndige Personer komme til at staa. Endvidere ville Retstrætter ofte kunne afværges, naar de stridende Parter paa Forhaand kunne erhverve et saadant Responsum. Afgang hertil bør derfor staa aaben. I Tyskland og andetsteds¹⁾ hvor man har lignende Institutioner, synes der ogsaa at herste almindelig Tilfredshed hermed. Noget næneværdig Udgift vil der ikke herved forboldes Statskassen. Det vil næppe være nødvendigt at give Kommissionens Medlemmer fast vederlag, idet det kan paalægges vedkommende Part at betale et passende vederlag for Afgørelsen af den enkelte Sag. Udgiften til et Bureau for Indgivelsen af Begæringer til Kommissionen vil paa forskellig Maade kunne reduceres til et rent Minimum.

Til Fastsættelse af Reglerne for Kommissionens Sammensætning og Forretningsgangen findes passende Forbilleder andetsteds.

¹⁾ Jfr. thst Lov §§ 30, 31 og 49, ungarsk Lov §§ 30—35.